

blive ændret ved dette Lovforslags §§ 317—19. Derimod omhandler Lovforslaget ikke den militære Straffelovgivning, der for Tiden behandles i en Kommission. Forarbejderne til denne gennemgribende Straffe-reform har staaet paa lige siden 1905, da der nedsattes en Kommission af 14 sagkyndige Jurister med Geheimekonferensraad Ricard som Formand og efter hans Død i 1908 Geheimeetsraad Dr. juris Goos. Denne Kommission afgav i 1912 en udførlig Betænkning. I Oktober 1914 anmodede Justitsministeriet derefter Professoren i Strafferet ved Københavns Universitet, Prof., Dr. juris Torp, om at gennemgaa denne Kommissionsbetænkning, og i Februar 1917 modtog Justitsministeriet Professor Torps Betænkning med et helt nyt Udkast til en Straffelov med Motiver. Ved Forelæggelsen af denne Betænkning gentog Professor Torp sin tidligere fremsatte Udtalelse om, at en fuldt tilfredsstillende Løsning ikke vilde kunne opnaas ved Enkeltmands Arbejde; den forudsatte et Samarbejde mellem de forskellige Sider af den praktiske Straffere-pleje. Og ved kongeligt Kommissorium af 1917 blev det da overdraget 6 Mænd, nemlig Overretssagfører Oskar Johansen som Formand, Professor Torp, Departementschef Schrøder, Højesteretsdommer Orlrik, Landsdommer Krabbe og Dommer Goll, at gennemgaa det saaledes foreliggende Materiale og fremkomme med en ny Indstilling. Paa Grund af Departementschef Schrøders store Ekstraarbejde under Krigsforholdene indtraadte i hans Sted, i 1918, Byrets-, nu Landsretsdommer Glarbo som Medlem af Kommissionen. Denne Kommission afgav i 1923 en udførlig Betænkning, der indeholder 4 Lovforslag med Motiver. Det er dette Kommissionsudkast, som Offentligheden foruden naturligvis de særlig sagkyndige, navnlig Kriminalistforeningen, i vid Udstrækning har beskæftiget sig med i de senere Aar, og som danner Grundlaget for nærværende Lovforslag. Og det vil, synes det mig, ikke være rimeligt at gaa over til Behandlingen af dette Lovforslag, før der fra denne Talerstol er fremsat en Tak til de mange udmærkede Mænd, der har ofret baade Evner, Tid og Kræfter paa Tilvejebringelsen af en tidssvarende Straffe-reform. I denne Forbindelse vil jeg ogsaa have Lov til at nævne Fængselsdirektør Fussing og Kontorchef i Justitsministeriet L. N. Hvidt, som i Forbindelse med Departementschefen har bistaaet mig det sidste Halvaar ved Udarbejdelsen af dette Lovforslag med Bemærkninger, og som her har udført et meget betydeligt og meget vanskeligt Arbejde, van-

skeligt, fordi jeg, hvad der vil fremgaa af det følgende, paa mange og ikke uvæsentlige Punkter ikke har ment at kunne følge Kommissionens Udkast, men dog stadig har arbejdet med dette som Grundlag. Og at indpasse noget nyt eller andet i et foreliggende afsluttet Arbejde, der maa betragtes som en Enhed, en Helhed, ja, en selvstændig Organisme, er altid meget vanskeligt.

Heldigvis er det Grundlag, det Grundsyn paa Forbrydelse og Straf, jeg har erhvervet mig gennem Studier, navnlig ved i mange Aar praktisk at arbejde blandt de allerfattigste i vort Samfund, de Lag, hvorfra Forbryderne særlig rekrutteres, ikke væsentlig forskelligt fra det, der indehaves af praktisk taget de allerfleste moderne Kriminalister Verden over, og det samme Grundsyn deles af den nuværende Regerings øvrige Medlemmer.

Det gælder jo i høj Grad ved en Straffe-reform, at man maa klare sig baade Maal og Midler: Hvorfor straffer man, og hvilke Midler, hvilke Straffarter, er bedst egnede til at opnaa det Formaal, man har? Desværre tillader Tiden ikke at foretage en Gennemgang af de forskellige Tidens Straffeteorier og Straffemetoder og de Resultater, disse har haft. Det kan kun blive til Antydninger, et Blik paa den historiske Retningslinie, den følgerigtige Udviklingsretning, der kan paa-vises fra de ældre Tider til Nutiden parallelt med den Samfundsudvikling, der er foregaaet i de forskellige Kulturperioder. Udgangspunktet i det primitive Samfund er jo det, at Forbrydelsen er en privat Sag imellem Forbryderen og den krænkede eller dennes Familie. Det var Blodhævnens eller Familiefjendernes, Slægtfjendernes Tid. Men under den tiltagende Organisation af Samfundet maatte ogsaa Hensynet til dette træde frem, og træde frem i stigende Grad, efterhaanden som Statsmagten fik Betydning og Indflydelse. Forbrydelsen bliver nu efterhaanden tillige et Angreb paa Freden og Ordenen i Samfundet, og med Kristen-dommens Indførelse bliver den tillige en Brøde overfor Gud. Men dette dobbelte Synspunkt førte under Datidens mangelfulde Samfundsorganisation, ikke mindst under den ringe Oplysning og de urolige Forhold, der herskede i Middelalderen med de evindelige Krige, til en stigende Strenghed i Straffen. Selv saa sent som i Christian den Femtes Danske Lov anvendes foruden Dødsstraf og Indespærring Pryglestraf, Kagstrygning, Brændemærkning, ja, endogsaa Afluugning af Lemmer som Straf, det sidste f. Eks. som Straf for Forbrydelser som Mened og Dokumentfalsk. Overhovedet vil man se,